

בית כנסת "אדרת אליהו" ע"ש הח' אליהו בן הח' ראובן משה קליין ז"ל

עלי אדרת אליהו

בס"ד, שבת פרשת ראה
(ר"ח בימים ראשון ושני)
גיליון 267 אלול תשפ"ה

בגיליון זה:

כאשר

א-ל-ו-ל

רב הקהילה, הרב אסף הר-נוי
כיצד עושים תשובה על גזל כאשר

לא ידוע מי הנגזל? או היכן הוא?

רב הקהילה, הרב אסף הר-נוי

סוליקה הצדיקה – הקדושה

היהודייה של מורוקו

יואל קוטנר

תקיעת השופר בחודש אלול

יהודה ליבוביץ

ברכות הודאות והודעות

הוועד

א-ל-ו-ל

לוח השנה העברי איננו לוח תזכורות לאירועים היסטוריים שהתרחשו לפני מאות ואלפי שנים. כל זמן בלוח יקר זה, חוזר ומאיר בכל שנה מחדש את אורו המיוחד, ועלינו מוטל לבוא ו"לקטוף" הארה רוחנית זו.

בראש חודש אלול עלה משה לשמים בפעם השלישית והאחרונה. היתה זו עליה של רחמים, של סליחה ומחילה, לאחר חטא העגל הנורא שהוביל לשבירת

הלוחות. סופה של עליה זו מגיע ביום הכיפורים, כשמשה יורד מן המרום עם הלוחות השניים, לאחר ששמע שהקב"ה שמע לבקשתו וסלח כדבריו לעם ישראל. ימי אלול חוזרים ומאירים את תקופת הרחמים והסליחות. כל יום שחולף הוא הזדמנות להתקרב עוד ועוד לשיא שמגיע בסופו של החודש, בו אנו מצפים גם כן לשמוע את קבלת המחילה.

שנזכה לשוב בתשובה שלמה ולהתבשר בבשרות טובות!
חודש טוב ומבורך לנו ולכל בית ישראל,

אסף הר-נוי

כיצד עושים תשובה על גזל כאשר לא יודע מי הנגזל?

או היכן הוא?

הרב אסף הר-נוי - רב הקהילה

השאלה- מי שגזל בעברו ולא יודע או זוכר ממי גזל או שהאדם הזה נעלם ולא יודע היכן הוא ואיך למוצאו- האם יש לו דרך לשוב בתשובה?

הדיון ההלכתי: בעיה זו מובאת בהלכה סביב סוחר שרימה את אלו שבאו לקנות אצלו ומדד להם סחורה במידה שאינה מדויקת ובכך שילמו לו יותר ממה שהיה צריך. השולחן ערוך מתייחס לבעיה זו בצורה מאוד חמורה וכותב בהלכות אונאה¹: "עונש המדות והמשקלות קשה מאד, שאי אפשר למודד או לשוקל שקר לשוב בתשובה הגונה, והרי הוא ככופר ביציאת מצרים".

הסמ"ע במקום מבאר את החומרה שבדבר: "דאי אפשר להשיבו לבעלים כיון דלא יוכל לידע למי מדד וכמה פעמים מדד להן... מה שאין כן בשאר עבירות אפילו גדולות כעבירות ועבודה זרה, דהן חטאים בינו ובין המקום יתברך, יש להן תשובה בחרטה ובידוי ובסיגופים".

דהיינו- תשובה שבן אדם לחבירו מחייבת את בקשת הסליחה והתיקון מהחבר שנפגע, והרי כאן אין אנו יודעים מי הוא זה, ועל כן מדובר בתשובה לא פשוטה.

אם כן, האם דלת התשובה ננעלת בפני אדם כזה שגזל את הרבים או גזל מאדם שאינו יודע מי או היכן הוא?

בהלכות גזילה מביא השו"ע² פתרון לדבר וכותב: "הרועים והגבאים והמוכסים, תשובתן קשה מפני שגזלו את הרבים ואין יודעים למי יחזירו, לפיכך יעשו בו צרכי רבים, כגון בורות שיחין ומערות".

דהיינו- מי שגזל את הרבים ומטבע הדברים לא יודע למי להשיב, יעשה צרכי רבים³- כגון בורות מים של עולי רגלים וכד', ועל ידי שיעשה בהם צרכי רבים ייהנו מהם גם אלו שהוא גזל מהם וכך ייחשב הדבר שהשיב להם את גזלתם.

אכן, אין זו תשובה מושלמת משום שיתכן שהנגזל לא יחנה מזה בסופו של דבר, אולם זו הדרך הטובה והנכונה ביותר בכדי להשלים את אשר פגם. דברים נפלאים כתב ה"ערוך השולחן"⁴ בדבר: "וכשיעשה צרכי רבים יסבב ה' שכל אחד מהנגזלים או מיורשיהם יחנה כפי ערך גזילתו ושימחלו לו, והבא להיטהר מסייעין אותו מן השמים".

כלומר, מי שבא בלב כנה טהור להתחרט ולשוב אל ה', יסייעו לו מן השמים שהנגזל יחנה מצרכי הרבים שעשה ואז תשובתו תהיה תשובה בדרגה יותר גבוהה.

¹ חושן משפט, סימן רל"א סעיף י"ט.

² חושן משפט הלכות גזילה סימן שס"ו סעיף ב'

³ בספר "אהבת חסד" מביא בשם השל"ה שצרכי הרבים יכול לעשות על ידי שמנדב למשל ספרים (סידורים, חומשים או ספרי לימוד כגון ש"ס וכו') לבית המדרש או לבית הכנסת האזורי, וה"אגרות משה" כתב שבזמן שתורם הספרים לא יתן בתורת צדקה או באופן שיחזיקו לו טובה ויכבדוהו על כך, אלא יתן בעילום שם וכדו'.

⁴ חו"מ שס"ו, ג'.

בספר "פתחי חושן"⁵, מביא עצה נוספת בשם הגדולים- שבמקרה כזה יתן את סכום הכסף שנגזל לצדקה עבור בעל הממון(מי שגזל ממנו), כלומר שיכווין הגזלן להיות שליח מצוה לתת צדקה מטעם הנגזל ונותנים את הצדקה בשמו כך שהמצוה תיזקף לזכותו של הנגזל. באמת, אין הדבר מועיל לקיים את מצוות השבת הגזילה משום שלא מגיע לידי הנגזל עצמו ואף אינו נהנה ממנו, אך לפחות אין הגזילה נשארת תחת יד הגזלן, אלא עושה בה שימוש מועיל לטובת הנגזל ע"י שמקבל הנגזל שכר מצות צדקה שעשו בממונו, וזו צורת ההשבה המקסימלית שניתן לעשות במקרה כזה.

מאחרוני זמנינו כתבו שיתן לעמותות צדקה וחסד גדולות כדוגמת "יד שרה" שאז יתכן הדבר שיזדמן לאותו אחד שגזל ממנו להשתמש ולהנות מאותו דבר.

סיכום למעשה- מי שגזל את היחיד ואינו יודע מיהו, או שגזל את הרבים, ורוצה לחזור בתשובה על גזילתו- יתן את שווי הממון שגזל בשביל צרכי הרבים. כלומר- יתן את שווי הגזילה לעמותות העוסקות בעזרה לציבור, כגון גמח"י חסד וכד', ועל ידי זה אולי יזכה מי שהוא גזל ממנו להנות מן הדבר. והטוב ביותר שכשנותן את הצדקה לאותה עמותה שיאמר הנותן שהוא נותן בעבור אותו פלוני שהוא גזל ממנו ובכך הוא גם מזכהו במצוות צדקה.

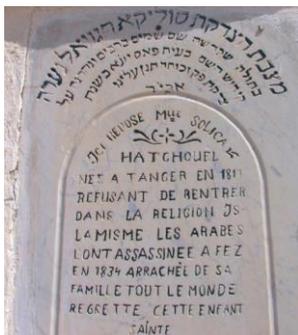
סוליקה הצדיקה – הקדושה היהודייה של מורוקו

יואל קוטנר – ע"פ מאמר של ניצן רצלב-כ"ץ

בעיר פס במרוקו נמצא בית עלמין יהודי בן-200 שנה, אותו פקדנו, פנינה ואני לפני 8 שנים. בין הקברות הלבנים הבוהקים, כמנהג המקום, מוצב אהל - קברה של נערה בת ה-17 בשם סוליקה חגואל או סול הצדיקה אשר הוצאה להורג ע"י השלטונות המוסלמים ב-1834 על שסירבה להמיר את דתה לאיסלם.

לאוהל שעל קברה שלושה צריחים וקשת בצורת פרסה, ובתוכה אפיטף כתוב בצרפתית ובעברית.

⁵ ה'ל' גניבה פרק ד' ס"ק נ'.

סוליקה נולדה בשנת 1817 בעיר טנג'יר למשפחה יהודית אדוקה וגדלה בבית של תלמידי חכמים. זהותה היהודית הייתה חזקה ויפיייה הרב הקנה לה הערכה רבה מצד שכיניה – יהודים ומוסלמים כאחד.

במהלך השנים הרבות, ראתה הקהילה היהודית במרוקו, כמו רוב הקהילות בגולה, תקופות של שגשוג לצד רדיפות ודיכוי. ייזכר לטובה המלך מוחמד החמישי אשר קרא תגר על שלטון וישי וסירב בכל תוקף לגרש את 225,000 יהודי מרוקו אל מותם במחנות ההשמדה על אדמת אירופה. הוא הגן על זכויותיהם, שמר על בתי-הכנסת ועל בתי הקברות של הקהילות ברחבי המדינה.

מנגד, המושל המוסלמי העצמאי הראשון, אידרס הראשון, דיכא את היהודים ביד אכזרית. בנו, אידרס השני היה נדיב יותר והפך את העיר פס למרכז של חיים יהודיים. יציבות זו התרסקה בשנת 1033 עם הטבח של 6,000 יהודים תחת שלטונו של עבדול כמאל תמים. שושלת האל-מוואחידון דיכאה את היהודים עם גירושים והתאסלמות בכפייה. השושלת המרינית הברברית הייתה סובלנית יותר, אך הושיבה את היהודים בגטאות, המאלח.

אחרי תקופות של שפל, רדיפות, וטבח, חודשו החיים היהודיים במרוקו לזמן מה עם הגעתם של יהודים שברחו מהאינקוויזיציה בספרד. הסולטן מאלויי אל-יזיד (1790-1792) חידש את הגזירה – המרת הדת או מוות. הסולטן מוליי עבד אל-רחמן (1822) אכף את החוקים המפלים של מעמד הדימי.

ולתוך העולם הזה נולדה סוליקה חגואל אשר בגיל 17 נאלצה לבחור בין איסלם למוות.

סוליקה הייתה בתם של חיים ושמחה חגואל ואחותו הצעירה של הבן יששכר. החוקר היהודי הרומני יוסף בנימין כתב ב-1863 כי השכנים הערביים קינאו במשפחתה ואמרו כי פשע הוא שפנינה יפהפייה כזו תהיה רכושם של יהודים. כמו-כן, כתב הסופר הספרדי יוג'ניו מריה רומרו כי קסמיה של "סול" שבו המוני מעריצים שהסתפקו אפילו במבט חולף מנפלאות הטבע שביפיייה.

רומרו כתב בפרטי פרטים את ימיה האחרונים של סוליקה, "מות הקדושים של הגיבורה העבריי" בשובו לספרד מנסיעה למרוקו. הספר ראה אור -1837 ומבוסס על ראיונות עם יששכר, חיים, שמחה ועדי ראייה. ספרו של רומרו משמש מקור לסיפור חייה של הצדיקה.

חיים ויישכר היו אנשי עסקים ושמחה הייתה עקרת בית למופת. היחסים בינה וסוליקה היו מתוחים מכיוון שכאם לנערה היא התעקשה שסוליקה תתעסק בעבודות משק הבית ולא תסתובב מחוץ לכתליו. סוליקה מצאה אוזן קשבת בביתה של שכנה ערבייה, תהרה מסמודי, אותה ביקרה בביתה מידי פעם.

רומרו כתב: "בין הערבים המרת דתו של כופר לאיסלם נחשבת כמעשה ראוי לכל שבח. "הכיבוש" הזה עודד כל מוסלמי לנצל כל הזדמנות אפילו בשיטות רמיה חסרות כל נקיפת מצפון.

על-כן, גב' מסמודי ניצלה את דמעותיה של סוליקה והציעה לה להינצל מצרותיה בידי אימה ע"י המרת דתה לאסלאם. סוליקה התמימה סירבה.

תהרה מסעודי לא ויתרה. היא ניגשה לפאשה של טנג'יר וטענה כי הנערה היהודייה על סף ההחלטה להתאסלם – ובלבד שתורחק מהשפעת משפחתה. חייל נשלח מיד לבית חגואל, ולקח בכוח את הבת והביא אותה לפני הפאשה.

בשיחת כיבושין בארבע עיניים, אמר הפאשה: "אללה הגדול שלח קרן אור מאורו הטרנסצנדנטלי לקרב אותך לדתו ולהחזיר אותך בתשובה מחטאיך. זאת השעה של לידת אושרך."

סוליקה נדמה. הופתע הפאשה והעלה מולה את טענותיה של מסמודי בקשר לרצונה להתאסלם ולבוא תחת כנפי השגחתו.

בכנות אופיינית לנערה תמימה, השיבה סוליקה כי גב' מסמודי הוליכה אותו שולל וכי אף פעם לא הביעה רצון בכך. "נולדתי עבריייה, וכעבריייה רצוני למות."

הפאשה לא התפייס. ע"פ עדותה של אישה מוסלמית בלבד, הכריז הפאשה כי הנערה הורשעה בעבירה שהמוות בלבד יכול לכפר עליה. ברם, הוא שלח אותה להיסגר במעונו המפואר בתקווה כי משפחתו ועושרו ירשימו את היהודייה הצעירה. במשך שלושה ימים ניסו אנשי ביתו של הפאשה לשדל סוליקה עם הבטחות של עושר, בעל איתן, אלף עבדים אם רק תתאסלם.

והיא בשלה: "לא אטוש את א-לי."

שוב שלח הפאשה להביא את סוליקה בפניו. אם הגזר לא הצליח, שמא המקל.

"אכבול אותך בשרשרות כבדות מנשוא. חיות טרף יקרעו אותך לגזרים ולא תראי אור יום עוד. תמותי מרעב, בוכה על קנאתי ורוגזי כי התגרת את כעס הנביא ועלבת את משפטיו."

סוליקה השיבה: "שלוותי תתגבר על כובד שרשרותיך. אתן לחיות טרף לקרוע את גפיי. אתכחש לאור יום לנצח. אני אמות מרעב. ובעת ששרדתי כל עינוי שציווית, אלעג לחמתך ולרוגז הנביא כי אין ביכולתכם לכבוש אישה חלשה ואין-אוונותכם גלוי לעיני השמים להשיג ולו מומר אחד לאמונתכם."

הפאשה גזר עליה צינוק בקצה העיר. חלון צר בתא הזעיר השקיף על הרחוב הסמוך ומתוך החלון שמעה סוליקה יום אחד את קולות הוריה המיואשים. סוליקה קראה להם, הושיטה את ידה דרך הסורגים לאחוז בידיהם ובכתה בכי מר.

שאלוה ההורים אם כוונתה להתאסלם. "לעולם לא!" השיבה. והיא הודתה כי סבלה יכפר על זה שלא כיבדה את אימה כראוי.

ההורים שיחדו את השומר הערבי שייתן להם לדבר עם ביתם בלילות.

כאשר סוליקה המשיכה לעמוד על שלה, הפאשה ציווה להוסיף עינויים נוספים. כבולה בשרשראות סביב ידיה ורגליה, סגרו צווארון ברזל סביב צווארה והובילו אותה לתא תת-קרקעי חשוך וטחוב. למרות הכאבים הבלתי-פוסקים ומנועה להזדקף, היא לא נשברה.

בינתיים, משפחת חגואל חיפשה כל סעד כדי להביא לשחרורה של הבת האהובה. בסופו של דבר, הם פנו לסגן הקונסול הספרדי בטנג'יר, דון חוזה ריקו אשר נגע לליבו סבלה של נערה שבוייה. הוא פנה לפאשה בשמה של סוליקה בציניו כי הציבור נסער על גורלה של סוליקה.

הפאשה, מצידו, אמר כי הפרשה כבר לא בידיו כי סולטן מרוקו, מולאי עבד אל-רחמן בכבודו ובעצמו, גילה עניין בפרשה ודרש להביא את סוליקה בפניו בפס. אז קרא הפאשה לחיים חגואל, עדכן אותו על המצב ודרש בציניות כי הוא יישא בהוצאות העברת ביתו הכלואה. דון חוזה ריקו הצדיק שילם מכיסו.

בתום המסע של שישה ימים לפס, הובילו את סוליקה למגורי הנשים בארמון כדי להתאושש מהדרך, להתרחץ ולהתכונן לפגישה עם הסולטן. לאחר שחקר את האסירה, הסולטן מינה קאדי לפסוק בעניינה של היהודייה העיקשת. הלה הבין שלא על-ידי הפחדה ואיומים תשתכנע הנערה להתאסלם ולכן הוא קרא למשלחת של רבנים מקומיים לדבר על ליבה של הנערה. ליתר ביטחון הוא גם איים על הקהילה היהודית. יש אומרים כי הרבנים יעצו לה להתאסלם "כאילו", ויש אומרים כי הם חיזקו את ידיה בסירובה להמיר את דתה. בכל מקרה, היא עמדה בסירובה.

בטרם גזר הקאדי את גורלה, אחד מבניו של הסולטן נפל קרבן ליופייה של סוליקה והציע לה נישואין עם מעמד של נסיכה בתנאי, כמובן, שתתאסלם. ושוב, דחתה סוליקה את ההצעה באומרה שוב כי לעולם לא תיטוש את א-לוקיה.

גזר דין מוות נגזרה מייד לאחר מכן. עריפת ראשה הייתה אמורה להתבצע בכיכר העיר פס. המורים הפנטיים איחלו לראות את המחזה הזועתי בחדווה ובכיליון עיניים.

בטרם חבטת המוות, המוציא להורג הקיז מעט מדמה והציע לסוליקה הזדמנות אחרונה להינצל.

"אל תאלץ אותי להשתהות. תערוף את ראשי לאלתר", אמרה הנערה, "כי במותי, נקיה מכל עוון, יקום א-לוקי אברהם את דמי."

הקהילה היהודית השיגה את גופתה והביאה אותה לקבר ישראל ברובע היהודי של פס.

סוליקה הצדיקה מתה מות קדושים ב-1834, אך מורשתה חיה וקיימת. גם מוסלמים נהגו לעלות לקברה וכינו אותה "ללה סוליקה" – גברת סוליקה. סוליקה הפכה לדמות מופת בעיני דורות – שירים, פיוטים, בלדות בלאדינו, סיפורים בערבית יהודית ואפילו אופרה נכתבו עליה. ערבים וגם ברברים, מתייחסים לנערה היהודייה כסוליקה הקדושה ומאמינים כי בכוחו של קברה להביא מרפא ופוריות. ליהודים העלייה לקברה לשם תפילה ותחנונים נוהגת מדור לדור.

ולנו, לא נותר אלא לשאוב השראה מנערה יהודייה בת ה-17 שנים בלבד שגילתה נאמנות בלתי-מתפשרת לעמה ואמונתה. יהי זכרה ברוך.

תקיעת השופר בחודש אלול

יהודה ליבוביץ

כתב הרמ"א (או"ח תקפ"א, א): "מראש חדש [אלול] ואילך מתחילין לתקוע אחר התפילה שחרית, ויש מקומות שתוקעין גם כן ערבית". לראשונה, מצאנו מנהג לתקוע בשופר בראש חודש אלול במדרש "פרקי דרבי אליעזר" (מ"ו): "ובראש חודש אלול אמר הקב"ה למשה עלה אלי ההרה, והעבירו שופר בכל המחנה... ועל כן התקינו חכמים שיהיו תוקעין בשופר בראש חודש אלול בכל שנה ושנה". ממנהג זה התפתח המנהג המוזכר ברמ"א, לתקוע בשופר בכל חודש אלול, ולא בראש החודש בלבד.

שלושה טעמים הובאו בפוסקים למנהג התקיעות באלול: הרא"ש כתב שהטעם הוא "כדי לערבב השטן", שלא ידע מתי ראש השנה ולא יוכל לקטרטג בשעה שישראל עומדים לדין. בטור מובא טעם נוסף - "לעורר לתשובה" לקראת הימים הנוראים. טעם שלישי המובא בספר "המועדים בהלכה" לרש"י ז"ל הוא ע"פ הפסוק "תקעו בחודש שופר" - היינו חודש שלם.

בערב ראש השנה אין תוקעים בשופר, ושני טעמים בדבר: לערבב השטן, שלא ידע מתי ראש השנה, ולהפסיק בין תקיעות רשות (של חודש אלול) לבין תקיעות חובה (של ראש השנה).

לכאורה, הטעם הראשון זוקק ביאור: האם השטן אינו יודע מתי חל ראש השנה? וכי אין לו לוח שנה, בו יוכל לבדוק בקלות מתי חל יום הדין ולקטרטג באותו יום? כפי שראינו, טעם זה - "לבלבל השטן" - מובא ביחס לשני המנהגים: לתקיעה בחודש אלול, ולאי-התקיעה בערב ראש השנה. מהו, אם כן, פשרו של הטעם המוזר הזה? הסבר יפה מביא האדמו"ר מחב"ד זצ"ל ("ליקוטי שיחות" חלק כ"ד). הרצון לערבב את השטן ולבלבלו מופיע לראשונה בגמרא בר"ה (טז ע"א-ע"ב): "למה תוקעין ומריעין כשהן יושבין ותוקעין ומריעין כשהן עומדין? כדי לערבב השטן", וביאר רש"י: "שלא יסטין, כשישמע ישראל מחבבין את המצוות - מסתמין דבריו". מכאן, שאין כוונתנו לבלבל את השטן כדי שלא ידע מתי חל ראש השנה, אלא לעורר את ישראל לתשובה, ומשעה שיחזרו בתשובה - ממילא יתבלבל השטן ולא יוכל לקטרטג.

כאשר יהודי שומע את תקיעת השופר בחודש אלול - הוא מתעורר לתשובה, ככתוב: "הייתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו?". אם אכן חוזר הוא בתשובה שלמה, הרי שדינו נגזר לאלתר לחיים עוד בחודש אלול, לפני הדין העולמי של ראש השנה, וכל קטרוגיו של השטן ביום הדין לא יעזרו דבר. מאותה סיבה אנו מפסיקים מלתקוע בערב ראש השנה: כדי להעיד שכבר חזרנו בתשובה וכביכול אין לנו צורך בתקיעות השופר. השטן, שרואה כיצד אנו מתעוררים לתשובה בחודש אלול ובטוחים שדינו יגזר לטובה, מבין שלא תהיה תועלת בקטרוגיו, וממילא הוא מתבלבל ומשתתק.

דדרי הרשמה לימים הנוראים והיערכות לשנת תשפ"ו הבעל"ט

(אלול תשפ"ה – אוגוסט – ספטמבר 2025)

א. שמירת מקומות קבועים בימות החול ובשבתות משנת תשפ"ה:

כבשנים עברו גם השנה המקומות הקבועים של חברי בית הכנסת ישמרו בכפוף לכללים שנקבעו ופורסמו בדף נוהל "שמירת זכות למקום קבוע בבית הכנסת".

ב. מועדי הרשמה:

לתשומת לב החברים – ההרשמה למקומות ישיבה לימים הנוראים תתבצע בשני שלבים על פי המועדים כדלקמן:

שלב א' (לבעלי מקומות קבועים בלבד):

ממוצאי שבת פרשת כי תצא י"ג באלול עד יום חמישי י"ח באלול תשפ"ה (6-11/9/2025).

כל חבר בית הכנסת אשר בחזקתו מקום קבוע (מקומות קבועים) - **מתבקש להודיע לנו באיזה הרכב הוא ומשפחתו מתכוונים להתפלל בבית הכנסת בתפילות ראש השנה ו/או יום כיפור בבית הכנסת או שמקומותיו פנויים לטובת מתפללים נוספים** עד מוצש"ק פרשת כי תצא (13/9/24), לאחד הגבאים, ובכך לסייע לועד במלאכת סידור המקומות. כמו-כן, רצוי שעד אותו מועד יסדירו את תשלום דמי חברותם כדי לשמור על המקומות הקבועים שלהם למרוצת כל שנת תשפ"ו.

שלב ב' (גם לחברים שאין להם מקומות קבועים):

ממוצ"ש פ' כי תבא כ' באלול עד יום ראשון כ"ח באלול (13-21/9/2025).

זמני הרישום:

1. **מוצאי שבת** : לאחר תפילת ערבית של מוצ"ש.

2. **בערב** : בימי ראשון עד חמישי בין תפילת מנחה לתפילת ערבית. ביום חמישי עד אחרי השיעור של הרב. ניתן ורצוי להירשם (גם) באמצעות מייל לכתובת המייל של הועד - adereteliyahugilo@gmail.com, אפשר גם בהודעת וואטסאפ (whatsapp) לאחד מחברי הועד.

מתפללים שלא מעוניינים לשלם דמי חבר יכולים לשריין מקומות בתשלום של 400 ₪ לראש השנה ויוה"כ.

ג. דמי חבר: דמי חבר נקבעו על סך 1200 ₪ לשנה.

כבעבר ניתן לשלם את דמי החבר באמצעות הוראת קבע בפריסה של עד 12 תשלומים חודשיים (100 ₪ לחודש).

תשלום דמי החבר מזכה כל בית-אב עד שני מקומות ישיבה לימים נוראים תשפ"ו בלבד. כל מקום ישיבה נוסף לימים הנוראים תשפ"ו יישמר תמורת תשלום נוסף של 100 ₪.

חברי בית הכנסת שלהם מקומות קבועים רשאים לבקש הנחה של עד 20% מגובה דמי החבר. הסדרת עניינם לשנת תשפ"ו מזכה אותם **בשמירת כל המקומות הקבועים שלהם בימים הנוראים ובמשך כל שנת תשפ"ו**. (כולל חברים שלהם מעל 2 מקומות קבועים).

זוגות צעירים, וכל מי שמסיבות כלכליות או אחרות לא יוכל לעמוד בתשלום דמי החבר בתנאים שנקבעו, יוכל לבקש הסדר תשלומים מיוחד שהועד יאשר בעת ההרשמה. כל מי שיגיע להסדר כזה יהיה חבר בית הכנסת לכל דבר.

חברי בית הכנסת יקבלו קבלה בגין **תרומה** עבור דמי החבר וכתוצאה מזה יהיו זכאים להחזר מס של כ-35%.

ד. שמירת מקומות קבועים:

על פי הנוהל "שמירת זכות למקום קבוע בבית הכנסת", כל חבר רשאי להזמין מקום קבוע לו ולבני ביתו בבית הכנסת תמורת 2400 ₪ למקום. ניתן לשלם את הסכום החד-פעמי הזה בתשלומים באמצעות הוראת קבע בפריסה של עד 24 תשלומים חודשיים.

law.golan@gmail.com
sammyweindling@gmail.com
eliahouk@gmail.com
nirekal@walla.com
yoavshap89@gmail.com

0546691911
0549257286
0545723801
0502017023
0508854785

אריאל גולן
סמי וינדלינג
אליהו משה קליין
ניר קלמנוביץ
יואב שפירא